

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Να μην ζήσουμε σαν δούλοι

Τεύχος 26 - Περίοδος Β'

Τιμή: 0,50€

Λευτεριά στην Παλαιστίνη

- ▶ **Καμία εμπλοκή στον πόλεμο!**
- ▶ **Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη!**

Με τη σημαία της Πρωτομαγιάς

συνεχίζουμε στο δρόμο της 28ης Φλεβάρη

Μάθε τα
δικαιώματά σου:
Δώρο Πάσχα

σελ.5

Τηλεπικοινωνίες
Απεργία 28ης
Φεβρουαρίου

σελ.6

Εργατικό Κέντρο
Θεσσαλονίκης
Συνέδριο –
παρωδία

σελ.7

Η ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη με την πρωτοφανή μαζικότητά της σήμανε την ενίσχυση της πολιτικοποίησης εργαζόμενων και νεολαίας που απειλεί ευθέως με ανατροπή τον Μητσοτάκη, το περιβάλλον του και τη μισάνθρωπη πολιτική του:

1. Η μαζικότητα και η εξάπλωση πανελλαδικά και στο εξωτερικό της κινητοποίησης της 28/2 ήταν πρωτοφανής και η μεγαλύτερη στη σύγχρονη ιστορία.

2. Οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά και έδωσαν τον τόνο στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Η απεργία επιβλήθηκε πάνω στην εργοδοσία αφού προηγουμένως επιβλήθηκε στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ. Πραγματικά, η αποφασιστικότητα που επέδειξαν αυθόρμητα οι εργαζόμενοι

δεν άφησε περιθώρια ελιγμών στους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ που παρά τη δηλωμένη απροθυμία τους για κινητοποίηση και την προσπάθειά τους να διαχωρίσουν το έγκλημα των Τεμπών από τη νεοφιλελεύθερη πολιτική ιδιωτικοποιήσεων, ακραίας φτωχοποίησης και εργασιακής “ζούγκλας” που βιώνουμε, αναγκάστηκαν να κηρύξουν απεργία και για τις 28/2 εκτός από την ήδη προκηρυγμένη για τις 9/4.

3. Η παρουσία πολυάριθμων σωματείων στο δρόμο, όπως είχε γίνει και στην προηγούμενη απεργία στις 20/11/24, επιβεβαιώνει ότι οι εργαζόμενοι τα θεωρούν και τα χρησιμοποιούν ως εργαλεία πάλης ανα-

συνέχεια στην σελ. 3...

Να οικοδομήσουμε την Αντεπίθεση Των Εργαζομένων

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων είναι μια αντικαπιταλιστική Συνδικαλιστική Παράταξη στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Παρεμβαίνουμε στις τηλεπικοινωνίες, τον επισιτισμό - τουρισμό, το εμπόριο, την υγεία, την εκπαίδευση κ.α., καθώς και σε όλα τα ζητήματα που αφορούν το Εργατικό Κίνημα. Παλεύουμε για:

- Να μην πληρώσουμε εμείς οι εργαζόμενοι την κρίση, αλλά αυτοί που τη δημιούργησαν.
- Να αναδεικνύουμε και να υπερασπίζουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα και την εργασιακή μας αξιοπρέπεια απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις επέβαλλαν με αντεργατικούς νόμους.

- Την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του Εργατικού και Συνδικαλιστικού Κινήματος, που είναι απαραίτητος όρος για να ανατραπεί η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική και το μνημονιακό καθεστώς κυβερνήσεων, Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κεφαλαίου, σε τελική ανάλυση το σάπιο και χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα.

- Μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα προβάλλει και θα επιβάλλει τα δικά μας συμφέροντα.

Προτείνουμε και έχουμε:

- Ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που αποτελεί τη μόνη πραγματική λύση στη βάση των συμφερόντων της Εργατικής Τάξης

- Ένα Σχέδιο Αγώνων για τη νικηφόρα έκβασή τους που βασίζεται στους παρακάτω άξονες:

- Να προετοιμάσουμε και να οργανώσουμε συλλογικά την αντίστασή μας, ανασυγκροτώντας ή δημιουργώντας Σωματεία, Επιτροπές, όργανα αυτο-οργάνωσης σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε κλάδο, σε κάθε γειτονιά.

- Να οικοδομήσουμε την ενότητα όλων των εργαζομένων (ντόπιων και μεταναστών) και την ενότητα του εργατικού κινήματος. Έχουμε ως κύριο σύνθημά μας: «Ενότητα στους Αγώνες, Αγώνας για την Ενότητα». Χωρίς αυτό τον πρωταρχικό όρο, είναι αδύνατη μια αντιμετώπιση της σημερινής διαλυτικής κατάστασης.

- Πρέπει να εναντιωθούμε ξεκάθαρα στην πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (αστικής και ρεφορμιστικής), που διαλύει, υπονομεύει, διασπά και προδίδει τα συμφέροντα και τους αγώνες μας.

- Πρέπει να δώσουμε μαζικούς, ταξικούς και αποφασιστικούς αγώνες, με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις, με αυτοδιαχείριση, που είναι ο μόνος δρόμος για να έχουμε νίκες.

**ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑ ΔΟΥΛΟΙ!
ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ
ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ!**

Στον Κόσμο

Σερβία

Την 1η Νοεμβρίου 2024 συνέβη ένα ακόμα σιδηροδρομικό έγκλημα, αυτή τη φορά στη Σερβία, όταν τσιμεντένιο γείσο στον πρόσφατα ανακαινισμένο κεντρικό σταθμό του Νόβι Σαντ κατέρρευσε, καταπλακώνοντας και σκοτώνοντας 15 ανθρώπους. Από τότε, η σερβική κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους, με μπροστάρηδες τους φοιτητές, με δεκάδες κινητοποιήσεις, αποκλεισμούς δρόμων για να καταδικάσουν το έγκλημα, και κυρίως την κυβέρνηση που ευθύνεται για τη διαφθορά, την έλλειψη διαφάνειας, και τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων.

Αυτό που ακολούθησε δεν έχει προηγούμενο. Το κύμα οργής ήταν τεράστιο, από πολλές περιοχές της Σερβίας, φοιτητές, εργαζόμενοι, αγρότες πραγματοποιούσαν πορείες χιλιομέτρων για να φτάσουν στο Βελιγράδι και το Νόβι Σαντ. Με τον αγώνα διαρκείας και την έντονη πίεση, η κυβέρνηση έπεσε με την παραίτηση του πρωθυπουργού Μίλος Βούτσεβιτς. Ο ίδιος προκήρυξε εκλογές για τις 8 Ιουνίου. Ωστόσο, οι κινητοποιήσεις δεν κόπασαν, οι μαζικές διαδηλώσεις συνεχίζονται, απαιτώντας όχι μόνο δικαιοσύνη για τα θύματα, αλλά και μια νέα εποχή με καλύτερες συνθήκες για τους πολίτες. Οι ευθύνες πέφτουν κυρίως στον πρόεδρο της χώρας, Αλεξάνταρ Βούτσιτς.

Κορωνίδα του αγώνα αποτέλεσε η 16η Μάρτη, όπου πραγματοποιήθηκε μία από τις μεγαλύτερες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις στην ιστορία της Σερβίας, με πάνω από 350.000 να βγαίνουν στους δρόμους, ενώ χιλιάδες φοιτητές έφτασαν στην πρωτεύουσα μετά από πορεία ημερών από διάφορες περιοχές. Έξω από το κοινοβούλιο αντηχούσε το σύνθημα «Τέλειωσε!», ενώ πολλοί κρατούσαν πλακάτ με ένα ματωμένο χέρι – το σύμβολο που έχει υιοθετήσει το κίνημα και σημαίνει ότι η διαφθορά σκοτώνει. Παρά την τεράστια καταστολή (έγινε ακόμα και χρήση ηχητικού κανονιού), οι εργαζόμενοι και οι φοιτητές είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν. Όποιο και να είναι το επόμενο βήμα, έχουν ήδη πετύχει μια μεγάλη νίκη.

Αργεντινή

Η προσπάθεια φτωχοποίησης κατά των εργαζομένων και των συνταξιούχων στην Αργεντινή από την κυβέρνηση του νεοφασίστα Μιλέι κλιμακώνεται συνεχώς. Χιλιάδες κόσμου, από εργαζόμενους, φοιτητές μέχρι και υποστηρικτές ποδοσφαιρικών ομάδων έδωσαν μια μαζική απάντηση στις 12 Μάρτη, όπου πραγματοποίησαν διαδηλώσεις για το συνταξιοδοτικό. «Μιλέι απόβρασμα, εσύ είσαι η δικτατορία», ήταν το κεντρικό σύνθημα στις κινητοποιήσεις που έγιναν ως ένδειξη αλληλεγγύης στους συνταξιούχους των οποίων η αγοραστική δύναμη έχει ουσιαστικά μηδενιστεί από την ακραία λιτότητα του ακροδεξιού προέδρου της Αργεντινής.

Εδώ και χρόνια, κάθε Τετάρτη στο Μπουένος Άιρες οι συνταξιούχοι πραγματοποιούν κινητοποιήσεις, όπου μέχρι στιγμής έφταναν τις μερικές δεκάδες, ίσως και εκατοντάδες. Αυτή τη φορά ωστόσο, την κινητοποίηση πλαισίωσαν και φοιτητές, εργαζόμενοι και οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς, που στην Αργεντινή είναι βαθιά ριζωμένες στην εργατική τάξη, κι έχουν παίξει καθοριστικό ρόλο στην υπεράσπιση των φτωχών λαϊκών μαζών.

Τα μέτρα λιτότητας που επέβαλε ο Μιλέι μείωσαν τον πληθωρισμό, αλλά παρέλυσαν την οικονομία και πάνω από το 50% της χώρας έχει βυθιστεί στη φτώχεια. Όλα αυτά συμβαίνουν την ίδια στιγμή που η διαφθορά του είναι πλέον εξόφθαλμη και ξεγυμνώνεται ακόμη περισσότερο η πραγματική φύση του καθεστώτος. Σκάνδαλα για την πώληση τροφίμων που προορίζονταν για τους άπορους και η διατήρηση τόνων τροφίμων ενώ ο λαός πεινάει, κ.λπ.

Οι λαϊκές κινητοποιήσεις συνεχίζονται, καθώς η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών (CGT), την οποία ελέγχει παραδοσιακά η περρονική συνδικαλιστική γραφειοκρατία (μία από τις πιο σκληρές στον κόσμο), αναγκάστηκε μετά από τη μαζική διαδήλωση να προκηρύξει απεργία για τις 10 Απρίλη.

...συνέχεια από την σελ. 1

γνωρίζοντας τη σημασία του οργανωμένου αγώνα.

4. Ήταν μία καθαρά πολιτική απεργία που απονομιμοποίησε, απομόνωσε και καταδίκασε τον Μητσοτάκη. Του έδειξε την πόρτα της εξόδου και τον ανάγκασε να αρχίσει να σχεδιάζει την αποχώρησή του. Η καταφυγή στην καταστολή δεν απέδωσε, αντίθετα ανέδειξε ένα νέο χαρακτηριστικό, αυτό της επιμονής εργαζόμενων και νεολαίας στην παραμονή στο δρόμο παρά τις επιθέσεις της αστυνομίας.

5. Εκφράστηκε μαζικά και καθαρά η απαίτηση για πραγματική δικαιοσύνη και σεβασμό της ανθρώπινης ζωής και της αξίας της που αντιστοιχεί στην αγωνία που αισθάνονται οι εργαζόμενοι για το μέλλον τους. Απέναντι στο σύστημα των ιδιωτικοποιήσεων που σκοτώνει και στη συνέχεια «μπαζώνει» και συγκαλύπτει τις ευθύνες του μέσω της κοινοβουλευτικής «ομερτά» τσαλαπατώντας κάθε ίχνος λογικής και ανθρώπινης αξιοπρέπειας, οι εργαζόμενοι όρθωσαν το ανάστημά τους. Απαίτησαν συνολική αλλαγή που εκφράζεται συμβολικά με τα λόγια ενός από τα θύματα του εγκλήματος των Τεμπών «Δεν έχω οξυγόνο». Ζήτησαν το «οξυγόνο» που τους στερούν καθημερινά: Μέσω των χαμηλών μισθών, της ακρίβειας και της κερδοσκοπίας στα είδη πρώτης ανάγκης και τις δαπάνες στέγασης. Μέσω των περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες,

της διάλυσης και ιδιωτικοποίησης Υγείας – Παιδείας – Κοινωνικής Ασφάλισης. Μέσω της φοροληστείας και των πρωτογενών πλεονασμάτων που δαπανώνται για την αποπληρωμή των μνημονιακών δανείων. Μέσω της ανεργίας, της υποαπασχόλησης, της διάλυσης των συλλογικών συμβάσεων και των εργασιακών δικαιωμάτων, των εργατικών δολοφονιών που βαφτίζονται «ατυχήματα». Μέσω της συμμετοχής στη ληστρική ΕΕ που μετατρέπεται γοργά σε ένωση πολέμου και στο NATO που σχεδιάζουν αύξηση των πολεμικών δαπανών και βαθύτερη εμπλοκή στον πόλεμο στην Ουκρανία. Αυτή η απαίτηση για συνολική αλλαγή, όσο κι αν δεν συγκεκριμενοποιείται με απόλυτη σχολαστικότητα και ακρίβεια σε έναν κατάλογο αιτημάτων, εντούτοις αποδίδει με σαφήνεια την απόσταση που χωρίζει πλέον τους εργαζόμενους από το πολιτικό σύστημα σήμερα, την έλλειψη εμπιστοσύνης σε κοινοβουλευτικές λύσεις και κόμματα. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τις δημοσκοπήσεις που εμφανίζουν φθορά της ΝΔ αλλά και την απόρριψη των άλλων μνημονιακών, ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ.

6. Η αναζήτηση διεξόδου από το φαύλο κύκλο των ψεύτικων κοινοβουλευτικών λύσεων που οδηγούν σε ήττες και μνημόνια είναι υπαρκτή. Παράλληλα αρχίζει να γίνεται συνείδηση ότι διέξοδος μπορεί να δοθεί μόνο με αγώνες για την ανατροπή της κυβέρνησης και της καταστροφικής πολιτικής της. Όσο ενισχύεται

αυτή η τάση, τόσο θα αποδυναμώνεται η κυβέρνηση. Μία νίκη σε αυτό το πεδίο θα αλλάξει τους συσχετισμούς, ενισχύοντας ακόμα περισσότερο την αυτοπεποίθηση και τη μαχητικότητα των εργαζόμενων.

Μπορούμε να νικήσουμε! Οι εργαζόμενοι με τη μαζική παρουσία μας στο δρόμο επιβάλλαμε σαν θέμα συζήτησης τις εγκληματικές ιδιωτικοποιήσεις και τις ευθύνες της κυβέρνησης. Πρέπει με αυτοπεποίθηση και πίστη στις δυνάμεις μας να προχωρήσουμε στο επόμενο βήμα. Η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη πρέπει να φύγει. Και αυτό θα γίνει μόνο με ενοποιητικούς αγώνες, με την ενίσχυση των οργανώσεων των εργαζόμενων, των σωματείων, και την πάλη τους ενάντια στην ακρίβεια, στις ιδιωτικοποιήσεις, στις περικοπές κοινωνικών δαπανών και τις πολεμικές δαπάνες, για υπογραφή συλλογικών συμβάσεων με επαρκείς αυξήσεις μισθών. Με πολιτικές απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις. Μπροστά μας έχουμε την ήδη προκηρυγμένη απεργία της 9ης Απριλίου και την κορυφαία επέτειο των αγώνων της εργατικής τάξης, την Πρωτομαγιά. Ενάντια σε διασπαστικές λογικές και στη συμβιβασμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να παλέψουμε για τη μαζική συμμετοχή και στις δύο κινητοποιήσεις. Με τη μαχητικότητα, την αυταπάρνηση και την ανιδιοτέλεια των εργατών του Σικάγο για να κερδίσουμε συλλογικά έναν κόσμο που δεν θα τον καταδυναστεύει η επιδίωξη του ατομικού κέρδους.

Στατιστικά

Με την επαναχάραξη της τακτικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού από το επιτελείο Τράμπ και τις αστικές δυνάμεις που τον στηρίζουν, οι παγκόσμιοι συσχετισμοί αλλάζουν ραγδαία και απειλούν ειδικά την ΕΕ και την γερμανική ατομική της με οριστική συντριπτική υποβάθμιση. Ενδεικτική είναι η υποβάθμιση της αυτοκινητοβιομηχανίας στην Γερμανία (τα κέρδη BMW και Mercedes μειώνονται τα τελευταία τρίμηνα από 54% έως 84% , ενώ η VW ανακοινώνει 30.000 απολύσεις) και οι απελπισμένες βλέψεις της προς την πολεμική βιομηχανία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ανακοίνωσε το σχέδιό της για κινητοποίηση κονδυλίων έως και 800 δισεκατομμυρίων ευρώ για τον επανεξοπλισμό των κρατών-μελών της. Λίγες ημέρες μετά, τα κόμματα που διαπραγματεύονται για τον σχηματισμό κυβερνητικού

συνασπισμού στην Γερμανία, η Χριστιανική Ένωση (CDU/CSU) και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD), εισηγήθηκαν τη δημιουργία έκτακτου ταμείου ύψους περίπου 400 δισεκατομμυρίων για τον εκσυγχρονισμό της Bundeswehr. Οι πολεμικές δαπάνες εκτιμάται ότι τα επόμενα χρόνια θα φθάσουν το 3% του ΑΕΠ, το οποίο μεταφράζεται σε περίπου 25,5 δισεκατομμύρια ευρώ ετησίως.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με περίσσιο ζήλο, συνεχίζει να ξεπουλάει γη και ύδωρ στον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Η Ελλάδα ήδη δαπανά για την άμυνά της ποσοστό του ΑΕΠ που υπερβαίνει τόσο το 2% που έχει θέσει ως όριο η Ε.Ε. όσο και το αντίστοιχο του NATO, έχοντας ξεπεράσει το 3%. Το νέο 12ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα που έχει προγραμματιστεί για την περίοδο 2024-2036 προβλέπει επιπλέον δαπάνες ύψους 28 δισ. ευρώ, δηλαδή περίπου 2,4 δισ. ευρώ ετησίως.

Οι δολοφόνοι της κυβέρνησης Μητσοτάκη παρότι είναι με την πλάτη στο τοίχο συνεχίζουν να προκαλούν. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις για το 2025, στο 1% του ΑΕΠ. Κατά συνέπεια, έως το 2027 οι «αμυντικές» δαπάνες της χώρας θα υπερβούν το 4% του ΑΕΠ, καθιστώντας την Ελλάδα την ευρωπαϊκή χώρα με τις υψηλότερες πολεμικές δαπάνες. Την ίδια στιγμή, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από την ακρίβεια. Η κάλυψη των βασικών αναγκών, όπως το ενοίκιο, τα έξοδα σούπερ μάρκετ και οι λογαριασμοί, οδηγεί στη εξάντληση του μισθού πριν από τα μέσα του μήνα. Σύμφωνα με την έρευνα του ΕΚΚΕ, το κόστος ενός καλαθιού με έξι βασικά αγαθά (λάδι, κρέας, ρύζι, αβγά, καφές και τυρί φέτα), το οποίο το 2021 ανερχόταν σε περίπου 37 ευρώ, έχει πλέον αυξηθεί σε σχεδόν 61 ευρώ, λόγω συνολικών ανατιμήσεων που φτάνουν το 63%.

Μαζική συμμετοχή στην απεργία της 28 Φλεβάρη στον Σκλαβενίτη

Σε πρωτοφανή σε μαζικότητα συμμετοχή των εργαζομένων στον Σκλαβενίτη εξελίχθηκε η απεργία της 28ης Φεβρουαρίου, όπως άλλωστε και σε όλο τον ιδιωτικό τομέα. Όλα τα καταστήματα υπολειτούργησαν ενώ δεν ήταν και λίγα διάφορα τμήματα- πόστα που νέκρωσαν. Για την συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων ήταν η πρώτη φορά που απεργούσαν και η πρώτη που κατεβαίνουν σε διαδήλωση, σπάζοντας έτσι με την ενότητα, την μαζικότητα και την μαχητικότητα μας την τρομοκρατία που έχει επιβληθεί εδώ και πολλά χρόνια στον ιδιωτικό τομέα ότι όποιος απεργεί κινδυνεύει να απολυθεί.

Το απεργιακό κλίμα ήδη είχε φουντώσει από τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις της Κυριακής 26 Ιανουαρίου όπου συμμετείχαν πολλοί συνάδελφοι που μετέφεραν το αγωνιστικό κλίμα μέσα στους χώρους δουλειάς. Πράγματι τις επόμενες μέρες μέχρι την απεργία οι κουβέντα που μοινοπολούσε στα πηγαδάκια των εργαζομένων ήταν το έγκλημα των Τεμπών, η άθλια στάση και η συγκάλυψη της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η τιμωρία των ενό-

χων, το κατέβασμα στην απεργία.

Ήταν αυτό το κλίμα που εξανάγκασε τους γραφειοκράτες-εργατοπατέρες της Γ.Σ.Ε.Ε. να προκυρήξουν 24ώρη Γενική Απεργία καθώς και την παράταξη που έχει την πλειοψηφία στο διοικητικό συμβούλιο του Πανελλαδικού Σωματίου των εργαζομένων στον Σκλαβενίτη (πέρσι δεν είχε μπει καν στον κόπο να προκυρήξει απεργία για τα Τέμπη). Ήταν αυτό το αγωνιστικό κλίμα που εξανάγκασε όλες τις αλυσίδες των super market να κλείσουν τα καταστήματα για τρεις ώρες όχι βέβαια για να συμμετέχουν στο πένθος δείχνοντας το κοινωνικό τους πρόσωπο. αλλά για να μην αυξανόταν τα ποσοστά της απεργίας και για να μην είχαν και την κατακραυγή της κοινωνίας.

Με ένα κείμενο μοιρολόι του σωματίου που αναρτήθηκε στους πίνακες ανακοινώσεων των καταστημάτων η παράταξη που πλειοψηφεί (ενωτικό ψηφοδέλτιο) άρχισε και τελείωσε την ανύπαρκτη καμπάνια του σωματίου για την απεργία, ενώ χαρακτηριστικό της στάσης τους ήταν ότι πολλοί που συμμετείχαν στα ψηφοδέλτια των κατά τα άλλα ενω-

τικών δεν απεργήσαν. Στον αντίποδα η Αντεπίθεση Των Εργαζομένων με κείμενο της μέρες πριν την απεργία καλούσε με μοιράσματα στα καταστήματα τους συναδέλφους να απεργήσουν καταδικάζοντας τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων που ευθύνονται για το έγκλημα των Τεμπών, απαιτούσε την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων και της κυβέρνησης της. Επίσης την ημέρα της απεργίας για πρώτη φορά κατεβάσαμε πανό της Αντεπίθεσης Των Εργαζομένων στον Σκλαβενίτη καλώντας τους συναδέλφους στην διαδήλωση να είμαστε όλοι μαζί οι εργαζόμενοι της αλυσίδας, που είχε επιτυχία παρά τις δυσκολίες να βρεθούμε από την μαζικότητα της απεργιακής διαδήλωσης.

Στην απεργία στις 28 Φλεβάρη δείξαμε την δύναμη μας διατρανώνοντας ότι το έγκλημα στα Τέμπη δεν θα ξεχαστεί και η συγκάλυψη δεν θα περάσει, στριμώξαμε την άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη που παραπαίει. Στην 9 Απρίλη στην γενική απεργία έχουμε την ευκαιρία να ολοκληρώσουμε την νίκη μας με την μαζική μας συμμετοχή. Η Αντεπίθεση Των Εργαζομένων θα είναι στην πρώτη γραμμή για την ενημέρωση των συναδέλφων και την προετοιμασία της απεργίας.

ΣΜΕΘ

Απολογισμός από τις κινητοποιήσεις και την συμμετοχή στην απεργία 28/2

Το ΣΜΕΘ από την αρχή της χρονιάς προέβλεπε μέσα από τις ανακοινώσεις του ότι η οργή των νέων και των εργαζομένων απέναντι στην κυβέρνηση της ατιμωρησίας και της φτώχειας, θα εκφραστεί μαζικά και έντονα. Μέσα από τις Συνελεύσεις και τις δράσεις μας προετοιμάσαμε μαζί με του συναδέλφους μας αυτό το μεγάλο ξέσπασμα. Με αίτημα το «Κάτω η κυβέρνηση που δολοφονεί» και «Τα τρένα πίσω στο δημόσιο» χτίζαμε τους όρους πάλης που πιστεύουμε ότι θα δώσουν μια ανάσα οξυγόνου στους εργαζόμενους, τους νέους τους άνεργους που ζούνε με τα βίαια τα τελευταία χρόνια. Μετά την πρώτη μεγάλη πανελλαδική συγκέντρωση στις 26/1 για το έγκλημα των Τεμπών το σωματείο μας προχώρησε σε δύο Γενικές Συνελεύσεις, σε παρεμβάσεις – ενημερώσεις για την οργάνωση και την συ-

νέχιση του αγώνα.

Με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης το Σωματείο μας έβγαλε νέο κείμενο, οργάνωσε νέες ενημερώσεις σε φροντιστήρια της πόλης και συμμετείχε μαζικά στην μεγαλειώδη απεργία της 28ης Φλεβάρη. Την ίδια στιγμή μαζί με τους συναδέλφους μας ανοίξαμε τον αγώνα για την κατάργηση του «πilotικού Ταμείου Ανεργίας» που ετοιμάζει η κυβέρνηση για να τιμωρήσει τα πιο φτωχά κομμάτια της κοινωνίας και να καταργήσει ουσιαστικά το ταμείο που εμείς οι ίδιοι μέσα από την εργασία μας έχουμε φτιάξει για να ζούμε με αξιοπρέπεια. Οργανώσαμε κινητοποιήσεις στο Υπουργείο Βορείου Ελλάδος και στα κεντρικά γραφεία του ΟΑΕΔ συνδέοντας την επίθεση αυτή με το έγκλημα στα Τέμπη και την αναγκαιότητα τιμωρίας της κλίμας του Μητσοτάκη. Η ουσιαστι-

κή τιμωρία της κυβέρνησης είναι για εμάς ο μόνος τρόπος να αποκρούσουμε όλα τα νέα αντεργατικά μέτρα που ετοιμάζουν (ασφαλιστικό, κατάργηση ταμείου ανεργίας, περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεις κ.α) και να επιβάλλουμε μια πρώτη νίκη.

Ως ΣΜΕΘ δεσμευόμαστε να σταθούμε στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα που κάνει ακόμα τα πρώτα του βήματα. Τα Τέμπη δεν έχουν λήξει και δε θα σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε και να προετοιμάζουμε τον κλάδο μας για την οριστική ρήξη που έρχεται. Να τελειώνουμε με όλους αυτούς που μας μετατρέπουν σε σύγχρονους σκλάβους, που ληστεύουν τους μισθούς και τα ταμεία μας, που μας δολοφονούν καθημερινά. Με πρώτο σταθμό την απεργία της 9ης Απρίλη κρατάμε τα αιτήματα του αγώνα ζωντανά και δεν υποχωρούμε!

Μάθε τα δικαιώματά σου:

Δώρο Πάσχα

Κάτω από τον απόηχο του εγκλήματος των Τεμπών και της χυδαίας συγκάλυψής του από την κυβέρνηση των αχρήστων, όλοι οι εργαζόμενοι καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα βάρη της κρίσης τους. Με τις ιδιωτικοποιήσεις των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων να μας δολοφονούν και να καταστρέφουν το σύστημα Υγείας και Παιδείας και τα αντεργατικά μέτρα να μας καταδικάζουν σε έναν εργασιακό μεσαίωνα, οφείλουμε όλοι μας να μην ξεχνάμε τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Το δώρο Πάσχα, όπως και το δώρο Χριστουγέννων, είναι ένα κατοχυρωμένο δικαίωμα από την Εθνική Γενική ΣΣΕ για όλους τους εργαζόμενους, είτε έχουν υπογράψει σύμβαση αορίστου ή ορισμένου χρόνου, πλήρους ή μερικής απασχόλησης, είτε είναι μισθωτοί ή ωρομίσθιοι.

Το δώρο Πάσχα πρέπει να καταβληθεί από την εργοδοσία το αργότερο μέχρι την Μ. Τετάρτη 16 Απριλίου, ειδάλλως, όπως και η μη καταβολή του Δώρου Χριστουγέννων, είναι αυτόφωρο αδίκημα.

Η χρονική περίοδος που υπολογίζεται το δώρο Πάσχα αρχίζει από 1 Ιανουαρίου μέχρι 30 Απριλίου. Για έναν εργαζόμενο που αμοιβεται με μισθό και η σχέση εργασίας του διήρκεσε ολόκληρο το χρονικό διάστημα,

το δώρο Πάσχα ισούται με μισό μισθό, ενώ αν ο εργαζόμενος αμοιβεται με ημερομίσθιο, το δώρο είναι 15 ημερομίσθια.

Στην περίπτωση που ένας εργαζόμενος εργάστηκε για μικρότερο χρονικό διάστημα και πάλι δικαιούται δώρο Πάσχα, το οποίο υπολογίζεται κατά αναλογία. Ο εργαζόμενος που αμείβεται με μισθό, δικαιούται για κάθε 8 ημερολογιακές ημέρες, 1/15 του μισού μηνιαίου μισθού, ενώ για τους εργαζόμενους που αμείβονται με ημερομίσθιο, η αναλογία είναι ένα ημερομίσθιο για κάθε 8 ημέρες εργασίας τους.

Επιπλέον το δώρο Πάσχα, είτε για μισθωτούς είτε για ημερομίσθιους εργαζόμενους προσαυξάνεται με τον συντελεστή αδειάς ο οποίος ανέρχεται σε 0,04166.

Τα φαινόμενα εργοδοτικής αυθαιρεσίας και εκμετάλλευσης, καθώς και στέρησης των βασικών μας δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια εργασίας μας είναι πολλά και συνεχώς αυξάνονται. Δεν είναι λίγες οι φορές, όπου σε εργασίες που δεν είμαστε πλήρως ασφαλισμένοι, οι εργοδότες αφαιρούν το δώρο Πάσχα από τα «μαύρα» που δίνουν στον εργαζόμενο, είτε εργοδότες που καταβάλουν το δώρο Πάσχα στο τραπεζικό λογαριασμό του εργαζόμενου και στη συνέχεια το ζητάνε πίσω.

Πρέπει όλοι μας να απαντήσουμε δυναμικά σε τέτοια φαινόμενα και να μην επιτρέψουμε σε κανέναν να αρπάξει τα βασικά μας δικαιώματα.

Ο εργασιακός μεσαίωνας που βιώνουμε καθημερινά μας θέλει με σκυμμένο το κεφάλι, κάτω από συνθήκες μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας, πλήρους εντατικοποίησης, με μηδαμινά μέτρα ασφαλείας. Η εκάστοτε νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση το μόνο που κάνει είναι πλάτες στα πανταχού αφεντικά, ώστε να συνεχίζουν ανενόχλητοι την εκμετάλλευση που μας ασκούν. Μάλιστα με τα αντεργατικά μέτρα που έχει περάσει το ένα μετά το άλλο η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη, το βάρος της κρίσης πέφτει μόνο στις πλάτες μας και αυτό που έχουν δείξει ξεκάθαρα είναι ότι η ζωή οποιουδήποτε εργαζόμενου δεν μετράει μπροστά στα κέρδη τους.

Κάτω από ένα σύστημα που προσπαθεί να διαλύσει τα θεμελιώδη δικαιώματά μας, δεν πρέπει να τους χαρίζουμε τίποτα. Φέτος κανένας μας να μην επιστρέψει το δώρο του Πάσχα. Να απαιτήσουμε από όλους τους εργοδότες να συμμορφωθούν με την ισχύουσα νομοθεσία. Και αρχίζοντας από αυτό να διεκδικήσουμε όλοι μας, συλλογικά και με αγωνιστικές αποφάσεις, μια εργασία και ζωή με αξιοπρέπεια!

Τηλεπικοινωνίες

Μεγάλη συμμετοχή στην απεργία 28/2 στην ICAP

Ολόκληρη η κοινωνία και κυρίως οι εκμεταλλευόμενες τάξεις κατέβηκαν στο δρόμο απαιτώντας δικαιοσύνη και απέργησαν σε ποσοστά που έχουμε χρόνια να συναντήσουμε.

Η 28η Φλεβάρη ήτα μία ημέρα που θα γραφτεί στην ιστορία.

Στην ICAP στα περισσότερα τμήματα η δήλωση απεργίας έφτασε σε πρωτόγνωρα επίπεδα. Σε ορισμένα τμήματα, βρέθηκαν για εργασία 2/40 εργαζόμενους με τους περισσότερους από

τους 40 να έχουν δηλώσει απεργία ενώ και σε άλλα

τμήματα η συμμετοχή ξεπέρασε το 50% φτάνοντας έως και το 90% των εργαζομένων. Το νεοσύστατο Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων ICAP βρέθηκε για πρώτη φορά στο δρόμο με πανό ενάντια

στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών και συμμετοχή 12 εργαζομένων ενώ υπήρξαν αρκετοί εργαζόμενοι που δεν μπόρεσαν να προσεγγίσουν το σημείο συγκέντρωσης του σωματείου λόγω του όγκου της κινητοποίησης στην Αθήνα.

Παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης σε συνεργασία με τα τσιράκια τους στα ΜΜΕ να κατατρομοκρατήσουν τον κόσμο, δεν μπόρεσαν να μειώσουν ούτε στο ελάχιστο την αυθόρμητη κινητοποίηση των μαζών. Τίποτα όμως δεν ήρθε ξαφνικά. Παρά την φαινομενική «ηρεμία» των προηγούμενων ετών, η κοινωνική έκρηξη με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών έχει τις ρίζες της στην ακρίβεια, τη φτώχεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, της εφαρμογής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και μνημονίων αλλά και των πολέμων που πέφτουν ακόμη βαριά στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Είναι βέβαιο πως μια νέα περίοδος έχει ανοίξει με νέα καθήκοντα για την ερ-

γατική τάξη ιδιαίτερα στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία. Και στην ICAP, η εργοδοσία προσπάθησε να σκληρύνει τη στάση της απέναντι στους εργαζόμενους αμέσως μετά τη τεράστια συμμετοχή στην απεργία. Ωστόσο, φαίνεται πως η συνείδηση έχει προχωρήσει και ήδη η πρόθεση συμμετοχής στην επόμενη απεργία καθώς και οι προσπάθειες να μην μείνουν απάντητες οι πιέσεις των υπευθύνων πληθαίνουν. Με ορίζοντα την απεργία της 9ης Απριλίου, ως σωματείο θα παλέψουμε από τη πλευρά μας ώστε η ορμή της 28ης Φεβρουαρίου να μην μείνει απλά στην ιστορία ως μια εκτόνωση αλλά ως αρχή του τέλους των νεοφιλελεύθερων δολοφόνων της κυβέρνησης.

Με απεργίες – διαδηλώσεις παίρνουμε οξυγόνο

Οπως και σε κάθε κλάδο έτσι και στις τηλεπικοινωνίες τα ποσοστά στην απεργία της 28ης Φεβρουαρίου ήταν τα μεγαλύτερα στην Μεταπολίτευση (σε κάποια τμήματα η απεργία ξεπέρασε το 50%). Δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε εξαιτίας της ακρίβειας, των μισθών πείνας, της εντατικοποίησης και των διαρκών απειλών της διοίκησης. Τα σωματεία σε Vodafone, Victus, Vantage συμμετείχαν στην απεργιακή συγκέντρωση με αρκετούς συναδέλφους που κατέβηκαν για πρώτη φορά στον δρόμο. Η συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία φανερώνει πως απαιτούν να πάρουν ανάσα ενάντια σε κάθε τι που τους πνίγει, θέλοντας να βάλουν ένα

φρένο στις αχόρταγες ορέξεις των καπιταλιστών.

Σε αυτό το πλαίσιο χρειάζεται να ενισχυθούν τα σωματεία και να βγουν μπροστά οι νεότεροι εργαζόμενοι καθώς αυτοί είναι που χτυπιούνται πιο σκληρά από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Αυτοί μαζί με όλους τους εργαζόμενους μπορούν να δώσουν μια νέα πνοή στα σωματεία προκειμένου να διεκδικήσουν συλλογικές συμβάσεις εργασίας με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Με συλλογικότητα, ενότητα, αλληλεγγύη να ενισχύσουμε τις δομές του εργατικού κινήματος και να περάσουμε στην αντεπίθεση για να επιβάλουμε το δίκιο μας.

Ένα παράδειγμα πως μπορούμε να νικήσουμε τις εργοδοσίες είναι η περίπτωση των δυο συναδέλφων Ε. Μίχου και Χ. Πράντζιο. Η Vodafone τους είχε απολύσει εκδικητικά το 2012 λόγω συνδικαλιστικής δράσης ωστόσο οι δυο συνάδελφοι μαζί με το ΠΑΣΕ

Vodafone με αγώνες και με δικαστικές διαμάχες δικαιώθηκαν μέχρι και στον Άρειο Πάγο. Παρόλα αυτά η εταιρεία τους απέλυσε εκ νέου αγνοώντας τις αποφάσεις τις δικαιοσύνης. Στις 29 Απριλίου θα γίνει η νέα δική καθώς οι συνάδελφοι διεκδικούν να επιστρέψουν στην εργασία τους. Απαιτούμε δικαίωση των συναδέλφων.

Στο πλαίσιο ενίσχυσης των συλλογικών διαδικασιών το ΠΑΣΕ Vodafone διοργάνωσε ένα γλέντι ως ένα βήμα για να επαναφέρουμε την έννοια της συλλογικής ψυχαγωγίας και να κοινωνικοποιηθούμε, να διασκεδάσουμε με τους συναδέλφους μας. Ενδυναμώνουμε τους δεσμούς αλληλεγγύης και την ενότητα μας, ενισχύουμε την επαφή νέων και παλιότερων συναδέλφων με το Σωματείο. Μόνο συλλογικά μπορούμε να διεκδικήσουμε και να κερδίσουμε το οξυγόνο που χρειαζόμαστε ως εργαζόμενοι, αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας και μισθούς.

Γιάννενα 28/2

Η μαζικότερη απεργιακή συγκέντρωση όλων των εποχών

Στις 28/2 πραγματοποιήθηκε -και στα Γιάννενα- η μαζικότερη συγκέντρωση στην σύγχρονη ιστορία της πόλης. Περίπου 30.000 διαδηλωτές κατέκλεισαν τους δρόμους βροντοφωνάζοντας εναντίον της κυβέρνησης η οποία για 2 χρόνια επιχειρεί να συγκαλύψει το έγκλημα των Τεμπών. Αυτή η ιστορική μέρα αποτελεί σημείο καμπής για το ελληνικό εργατικό κίνημα και απέδειξε πως η συντριπτική πλειοψηφία αναγνωρίζει τις ευθύνες της κυβέρνησης και απαιτεί την παραδειγματική τιμωρία της.

Στην απεργιακή συγκέντρωση συμμετείχαν πλήθος σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και σχολείων, ενώ το παρών έδωσαν και αγρότες. Οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά πιέζοντας σημαντικά ώστε όλη η αγορά της πόλης (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) να είναι κλειστή. Ειδικά στον κλάδο

του επισιτισμού σχεδόν όλα τα καταστήματα παρέμειναν κλειστά κάτω από την πίεση και την αποφασιστικότητα των συναδέλφων να συμμετέχουν στην απεργία. Η νεολαία επίσης έδωσε το στίγμα της με τους φοιτητές και κυρίως τους μαθητές που είχαν πολύ μαζική και μαχητική παρουσία. Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον επισιτισμό-τουρισμό συμμετείχε στην συγκέντρωση με μαζικό μπλοκ ενώ όλο το προηγούμενο διάστημα συνέβαλλε στην οργάνωση και επιτυχία της απεργίας με εξορμήσεις και ενημερώσεις στους συναδέλφους σε κάθε χώρο δουλειάς.

Όσο και αν θέλει η κυβέρνηση να παρουσιάζει τις συγκεντρώσεις ως απλά έναν φόρο τιμής στους νεκρούς, τα συνθήματα που ακούγονταν στα Γιάννενα και σε όλη την Ελλάδα δείχνουν πως εργαζόμενοι και νεολαία έχουν βάλει στο στόχαστρο αυτή την

εγκληματική κυβέρνηση και απαιτούν να ανατραπεί. Κάθε απόπειρα από πλευράς της κυβέρνησης να δικαιολογηθεί ή να λοιδορήσει όσους την καταγγέλλουν απλά φουντώνει την οργή της κοινωνίας. Είναι οργή απέναντι σε όλες τις αντεργατικές επιθέσεις, την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις, την απειλή του πολέμου κ.ά. Όλα αυτά είναι που έκαναν σύσσωμη την ελληνική κοινωνία να ταυτιστεί με το σύνθημα για «οξυγόνο».

Αυτές οι συγκεντρώσεις και η τεράστια μαζικότητα έδειξαν πως υπάρχει το καύσιμο και η δυναμική για να τσακίσουμε αυτό το καθεστώς. Η δικαιοσύνη θα αποδοθεί στους δρόμους με τους αγώνες μας. Μακριά από γενικόλογες και θολά αιτήματα να βάλουμε συγκεκριμένες αιχμές με πρώτη και κύρια την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης των δολοφόνων και κάθε επίδοξου συνεχιστή.

Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης Συνέδριο – παρωδία

Στις 6, 7 και 9 Μάρτιου πραγματοποιήθηκε το 35ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης. Όμως για άλλη μια φορά ήταν ένα συνέδριο – παρωδία, αφού απ' την πρώτη κιόλας μέρα υπήρξαν καθυστερήσεις, διαμάχες και αποχωρήσεις παρατάξεων.

Όλα ξεκίνησαν με αφορμή την καθυστέρηση που υπήρξε κατά τη έναρξη της διαδικασίας για την προσέλευση και την εγγραφή των αντιπροσώπων και την πρόταση του απερχόμενου πρόεδρου να προηγηθούν οι χαιρετισμοί των επισήμων (βουλευτές, εκκλησία κ.λπ.) και μετά να γίνει η εκλογή του προεδρείου, μαζί με αυτά ήρθαν και οι καταγγελίες του ΠΑΜΕ για νοθεία στις εκλογές διαφόρων σωματείων (lidl) όπως και για σωματεία – σφραγίδες όπου όλα αυτά οδήγησαν στις αποχωρήσεις των παρατάξεων της ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ), της ΔΑΚΕ (ΝΔ) και ΕΑΚ (Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση ΣΥΡΙΖΑ).

Η ίδια καθυστέρηση υπήρξε και την δεύτερη μέρα καθώς η γραμματεία εμφανίστηκε στις 12 το μεσημέρι αντί για τις 9 και το συνέδριο ξεκίνησε στις 4 το απόγευμα. Ουσιαστικά πρόκειται για τραγέλαφο και ο σκοπός όλων των παρατάξεων ήταν ο συσχετισμός δύναμης και ποιος θα πάρει το ΕΚΘ, όχι να ακουστούν οι αντιπρόσωποι των σωματείων και ποια είναι τα προβλήματά του, ειδικά την ιστορική περίοδο που ζούμε — μια εβδομάδα πριν είχε πραγματοποιηθεί η μεγαλειώδης απεργία της 28ης Φλεβάρη η όποια θα

μείνει στην ιστορία ως ένας κινηματικός και πολιτικός σεισμός. Εκατομμύρια εργαζόμενοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα έγιναν ένα ανθρώπινο τσουνάμι που παρέλυσε όλη την χώρα και απλώθηκε σε δεκάδες πόλεις του εξωτερικού, η συντριπτική πλειοψηφία που συμμετείχε σ αυτή την πολιτική απεργία φωνάζοντας «Δεν έχω οξυγόνο».

Όσον αφορά στις εκλογές και βλέποντας τον πίνακα, την πλειοψηφία κρατεί η ΠΑΣΚΕ με δεύτερη την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ (ΚΚΕ), τρίτη την ΔΑΚΕ, τέταρτη την ΕΑΚ και τέλος την Αντεπίθεση των Εργαζομένων, που από δυο πήρε τέσσερις ψήφους.

*(σε παρένθεση τα αποτελέσματα το 2022)	ΓΙΑ ΔΣ			Εκλογή Αντιπροσώπων για ΓΣΕΕ		
	ΠΑΡΑΤΑΞΗ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ (%)	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ (%)
	ΠΑΣΚΕ	166(159)	37,4%(41,1%)	12(13)	81(79)	44,2%(50,6%)
	ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ (ΚΚΕ)	142(96)	32%(24,8%)	10(8)	48(30)	26,2% (19,2%)
	ΔΑΚΕ (ΝΔ)	98(81)	22(21%)	7(7)	44(36)	24(23%)
	ΕΑΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	34(38)	7,7(9,8%)	2(3)	9 (11)	5%(7%)
	ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	4(2)	0,9%(0,5%)	0(0)	0 (0)	-
	ΛΕΥΚΑ/ΑΚΥΡΑ	5(2)	8,7%(0,2%)		1 (2)	-
	ΣΥΝΟΛΟ	449(389)		31(31)	183(156)	6 (4)

Η εργατική Πρωτομαγιά φάρος για τους αγώνες του σήμερα

Η Εργατική Πρωτομαγιά είναι παγκόσμια μέρα απεργίας, παγκόσμια μέρα των εργατών. Αποτελεί σημείο αναφοράς για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και τους αγώνες για δουλειά και ζωή με αξιοπρέπεια. Παρά τις προσπάθειες να μετατραπεί σε «ημέρα των λουλουδιών» από τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους παγκοσμίως, η Πρωτομαγιά είναι ημέρα αγώνα και απεργίας. Αφετηρία για τον εορτασμό της αποτελεί η αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά στο Σικάγο του 1886 ενώ η καθιέρωσή της έγινε στο ιδρυτικό συνέδριο της Β' Διεθνούς το 1889.

Η αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά του Σικάγο

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, ο αμερικάνικος καπιταλισμός τεράστια οικονομική ανάπτυξη, η οποία βασίστηκε στην υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, που δούλευαν έως και 14 ώρες την ημέρα. Λόγω της άγριας εκμετάλλευσης και της οικονομικής κρίσης αλλά και λόγω της διάδοσης των σοσιαλιστικών ιδεών, οι εργαζόμενοι άρχισαν να κάνουν τα πρώτα βήματα συνδικαλιστικής οργάνωσης. Το 1886 η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας οργάνωσε πανεθνική απεργία την 1η Μάη με αίτημα την καθιέρωση του 8ωρου εργασίας. Πάνω από 350.000 εργάτες απέργησαν και διαδήλωσαν μαχητικά στους δρόμους

των πόλεων. Η αστυνομία προέβη σε άγρια καταστολή δολοφονώντας 6 και τραυματίζοντας δεκάδες.

Την επόμενη μέρα καλέστηκε εκ νέου απεργιακή διαδήλωση στην πλατεία Χέιμαρκετ, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 15.000 απεργοί. Η συγκέντρωση ήταν ειρηνική, όμως μια βόμβα που εκτοξεύτηκε προς την αστυνομία στάθηκε αφορμή για να ανοίξει η τελευταία πυρ προς το σορό, με τον αριθμό των δολοφονημένων εργατών να παραμένει άγνωστος μέχρι και σήμερα. Το γεγονός αυτό στάθηκε αφορμή για την αστική τάξη ώστε να εξαπολύσει πογκρόμ διώξεων σε ολόκληρη τη χώρα. Ειδικότερα, 8 αναρχικοί συνδικαλιστές του Σικάγο δικάστηκαν, εκ των οποίων μόνο ένας ήταν παρών στα γεγονότα της πλατείας Χέιμαρκετ ενώ 4 εξ αυτών εκτελέστηκαν.

»» Η εργατική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα η πρώτη εκδήλωση για την Πρωτομαγιά πραγματοποιήθηκε το 1893 με τη συμβολή του Σταύρου Καλλέργη, ιδρυτή της εφημερίδας «Σοσιαλιστής» και του σοσιαλιστικού συλλόγου όπου περίπου 2.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Παναθηναϊκό Στάδιο και διαδήλωσαν υπέρ της

8ωρης εργασίας, της καθιέρωσης της κυριακάτικης αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Εξχωριστό κεφάλαιο για την χώρα μας είναι ο κόκκινος Μάης του 1936, όπου κάτω από την πίεση και τον αγώνα των απεργιακών επιτροπών η αστική εξουσία αμφισβητείται ανοιχτά για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Η αιματηρή καταστολή με δεκάδες νεκρούς και κυρίως η προδοτική πολιτική του ΚΚΕ οδήγησαν το κίνημα σε ήττα. Την Πρωτομαγιά του 1944 τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής εκτέλεσαν 200 κομμουνιστές που τους είχε παραδώσει η μεταξική δικτατορία. Ανάμεσα σε αυτούς βρίσκονται και 7 τροτσκιστές και 5 αρχαιομαρξιστές.

Σήμερα, το αίτημα του 8ώρου ακόμη ζητά δικαίωση. Τα μνημόνια και τα αντεργατικά εκτρώματα Γεωργιάδη και Χατζηδάκη έχουν γονατίσει τα εργασιακά δικαιώματα. Από την αρχή τους έτους, οι εργατικές δολοφονίες είναι δεκάδες. Δολοφονημένοι στο βωμό του κέρδους, όπως οι νεκροί των Τεμπών, ζητούν δικαίωση. Για να πάρουμε το απαραίτητο οξυγόνο από την ακρίβεια και την φτώχεια που μας πνίγουν. Η ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη μας δείχνει τον τρόπο, η εργατική Πρωτομαγιά μας δείχνει τον δρόμο.

